

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818010272
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5818010272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. augusta 2019, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/106/2018 zo dňa 7.3.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/106/2018 zo dňa 7.3.2019 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine

obžalovaného U. W., nar. XX.X.XXXX v A., trvale bytom E.
Q. XXX,

o d s u d z u j e

Podľa § 276 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. l), n) Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu určuje skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zák. obžalovanému u k l a d á povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe dlh Daňovému úradu Žilina vo výške 36.836,76 Eur (tridsaťšesťtisícosemstotridsaťšesť Eur a sedemdesiatšesť centov).

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný U. W. uznaný vinným zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Za tento zločin mu bol podľa § 276 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 1 Tr. zák. výkon tohto trestu mu bol podmienene odložený a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba s probačným dohľadom 4 (štyri) roky. Obžalovanému bolo súčasne podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zák. uložené podľa svojich možností a schopností nahradiť v skúšobnej dobe dlh Daňovému úradu Žilina vo výške 57.836,76 Eur.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o treste podal odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného U. W., a to písomným podaním zo dňa 20.3.2019, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 21.3.2019. Podané odvolanie prokurátor zdôvodnil písomným podaním zo dňa 20.6.2019, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 24.6.2019, a to nasledovne:

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým odstupom času od spáchania skutku a skutočnosťou, že obžalovaný má vyživovaciu povinnosť voči štyrom maloletým deťom. V priebehu konania obžalovaný predložil doklady o úhrade časti daňového dlhu vo výške 13.000,- Eur. Uviedol, že motívom jeho konania bolo riešenie zlej finančnej situácie, do ktorej sa dostal v dôsledku trestného činu inej osoby a predložil rozsudok Krajského súdu v Žiline, ktorým bol F. L. uložený za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a zároveň bol solidárne s ďalším obžalovaným zaviazaný nahradiť U. W. škodu vo výške 499.291,- Eur. Je pravdou, že tieto skutočnosti treba zohľadniť v prospech obžalovaného. Na druhej strane je však potrebné dôsledne zvážiť, akými právnymi nástrojmi a v akom rozsahu. Je tiež potrebné určiť, do akej miery môžu ovplyvniť hodnotenie súdom preferovaných skutočností svedčiacich v prospech obžalovaného ďalšie skutočnosti, ktoré sú obžalovanému na ťarchu.

V prvom rade poukazuje na výšku spôsobenej škody, čo je podstatnou skutkovou okolnosťou, ovplyvňujúcou úvahy o výmere trestu pri trestných činoch, pri ktorých výška škody predstavuje aj ohraničenie základnej, resp. kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že v danom prípade obžalovanému na naplnenie znakov zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. postačovalo protiprávne zníženie daňovej povinnosti o 26.600,- Eur. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že škoda v tomto prípade predstavuje sumu 57.836,76 Eur, čiže viac ako dvojnásobok zníženého minima.

Ďalej považuje za potrebné poukázať na predchádzajúci život obžalovaného, ktorý bol v roku 2017 právoplatne odsúdený za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. Aj napriek tomu, že ide o odsúdenie zahladené a nemožno ho posudzovať ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., táto okolnosť môže mať vplyv na úvahy o možnosti nápravy obžalovaného a k jeho osobe, ako časti kritérií ustanovených v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Na druhej strane uznáva, že úhrada približne štvrtiny daňového dlhu umožňuje u obžalovaného pri ukladaní trestu pohyb smerom k dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody, hoci z formálneho hľadiska nejde o poľahčujúcu okolnosť.

Zvyšnými dôvodmi, ktorými súd odôvodnil uloženie trestu odňatia slobody mimoriadne zníženého, sú starostlivosť obžalovaného o viacpočetnú rodinu, motív spočívajúci vo finančných problémoch, spôsobených trestnou činnosťou inej osoby a doba, ktorá uplynula od spáchania skutku.

Už zo zákonného pomenovania dotknutého trestnoprávneho inštitútu (mimoriadne zníženie trestu) je zrejmé, že nejde o štandardný postup súdu, ale o výnimočný prostriedok individualizácie trestu, ktorý nemôžu odôvodniť bežne sa vyskytujúce skutočnosti, ani presvedčenie súdu, že trest uložený v medziach zákonnej trestnej sadzby by bol pre páchatel'a príliš prísny.

Okolnosti prípadu nijako nevybočujú z obvyklých prípadov skrátenia dane, len závažnosť skutku z hľadiska jeho následkov zvyšuje skutočnosť, že spôsobená škoda predstavuje dvojnásobok značnej škody, ktorá je zákonným znakom stíhaného trestného činu. V prospech obžalovaného nemožno interpretovať ani skutočnosť, že v danom čase sa stal obeťou trestného činu a jeho motivácia pri páchaní tejto trestnej činnosti primárne smerovala k riešeniu vlastných finančných problémov a až potom k poškodeniu záujmov štátu. Každoročne sa stávajú desaťtisíce našich spoluobčanov obeťami trestnej činnosti, pričom ich to nijako z právneho ani morálneho hľadiska neospravedlňuje, pokiaľ sa sami dopustia trestného činu.

Čo sa týka pomerov obžalovaného, tu síce existuje jedna skutočnosť, s ktorou ustálená súdna prax spája možnosť mimoriadneho zníženia trestu a síce závislosť mnohopočetnej rodiny od jeho zárobku, túto skutočnosť nemožno však absolutizovať a vyzdvihovať nad ostatné okolnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Starostlivosť obžalovaného o mnohopočetnú rodinu však možno zohľadniť v rámci úvah o výmere trestu obžalovanému v rámci zákonnej trestnej sadzby, nie však vo vzťahu k úvahám o možnom uložení trestu obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Je pravdou, že odstup času od momentu spáchania trestného činu, čiže celková dĺžka trestného stíhania môže mať za následok uloženie nižšieho trestu, treba však uviesť, že podstatné je aj časové obdobie, počas ktorého sa páchatel'ovi darilo trestnú činnosť skrývať, ako aj primeranosť dĺžky konania vo vzťahu k závažnosti skutku a zložitosti dokazovania. V danom prípade boli skutky, kladené obžalovanému za vinu, odhalené až v priebehu roka 2015 a trestné konanie až po vyhlásenie prvostupňového rozsudku

netrvalo ani tri roky. Je toho názoru, že tieto skutočnosti sa nijako neodchyľujú od iných obdobných prípadov takéhoto druhu trestnej činnosti.

Na základe týchto skutočností dospel k záveru, že uloženie mimoriadne zníženého trestu odňatia slobody v danom prípade nebolo v súlade so zákonom, preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v časti výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil spravodlivý trest.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný vyjadril v rámci písomného podania zo dňa 10.7.2019, doručeného Okresnému súdu Námestovo dňa 11.7.2019.

Obžalovaný primárne poukázal na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa vyhlásil vinu zo spáchania žalovaného skutku, súd jeho vyhlásenie prijal a uznal ho vinným v zmysle podanej obžaloby.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu správne v jeho prospech vyhodnotil, že sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal a trestný čin úprimne oľutoval, na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, k dátumu vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa daňovému úradu uhradil sumu 13.000,-Eur. Je otcom štyroch maloletých detí, sám sa stal obeťou páchatel'ov trestného činu, od spáchania skutku uplynulo takmer 8 rokov. Súd prvého stupňa mu potom správne postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Súdom prvého stupňa v konečnom dôsledku uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom 4 roky, za súčasného uloženia povinnosti počas skúšobnej doby nahradiť daňovému úradu vzniknutý dlh, si u neho dostatočne splní svoj účel (ochrannú a výchovnú funkciu).

Prokurátor v rámci odôvodnenia odvolania predovšetkým poukázal na to, že súd prvého stupňa v jeho prípade pri ukladaní trestu nedostatočne zohľadnil výšku spôsobenej škody a predchádzajúce odsúdenia, tiež neprimerane v jeho prospech vyhodnotil skutočnosti, že od spáchania skutku uplynul dlhší čas, že má vyživovaciu povinnosť voči štyrom maloletým deťom, že uhradil približne štvrtinu daňového dlhu a že motívom jeho konania bolo riešenie jeho zlej finančnej situácie, do ktorej sa dostal v dôsledku trestného činu inej osoby. Vzhľadom na uvedené bol potom prokurátor názoru, že uloženie mimoriadne zníženého trestu odňatia slobody nebolo v súlade so zákonom, preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a uložil mu spravodlivý trest.

K odvolaniu prokurátora zaujíma nasledovné stanovisko:

Odvolanie prokurátora nepovažuje za dôvodné. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu v jeho prípade správne vyhodnotil okolnosti svedčiace v jeho prospech, aj neprospech a to v súlade so zásadami uvedenými v § 34 Tr. zák.

Súd prvého stupňa u neho zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., bez zistenia priťažujúcej okolnosti.

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.6.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. (po prijatí takéhoto vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že splnil podmienky pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a na podmienený odklad výkonu tohto trestu s probačným dohľadom a uložením primeraných povinností. Úprimne oľutoval spáchanie trestného činu a postupne spláca daňový dlh. Doteraz daňovému úradu čiastočne uhradil daňový dlh v troch splátkach tak, že dňa 11.12.2018 uhradil sumu 8.000,- Eur, dňa 4.3.2019 uhradil sumu 5.000,- Eur a dňa 8.7.2019 uhradil sumu vo výške 5.000,- Eur (doklad o tejto poslednej úhrade pripája k vyjadreniu). Naďalej podniká a z príjmov z podnikania podľa svojich možností a schopností spláca dlh voči daňovému úradu. Zároveň sa ako otec štyroch maloletých detí vzorne stará o svoju rodinu. V prípade uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom bude môcť naďalej podnikáť, starať sa o svoju rodinu a splácať dlh voči daňovému úradu.

Navrhuje, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Dňa 13.8.2019 obžalovaný U. W. prostredníctvom obhajcu doručil krajskému súdu doklad o úhrade ďalšej časti daňového dlhu Daňovému úradu v Žiline dňa 12.8.2019 vo výške 3.000,- Eur.

Krajský súd na podklade podaného odvolania, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak nie je dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní predloženého spisu primárne zistil, že procesný postup súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému výroku o treste, bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku. S ohľadom k tomu, že obžalovaný U. W. na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa urobil vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného. Zistil, že v tomto smere konal súd prvého stupňa správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Obžalovaný dal vyhlásením o vine dostatočne najavo, že žiadnym spôsobom nenamieta skutkové a právne závery obžaloby. Priznanie viny bolo teda súdom prvého stupňa prijaté v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. Zákonným bol potom ďalší postup súdu prvého stupňa, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny a vykonal len dokazovanie ohľadne uloženia trestu obžalovanému U. W..

Reagujúc na odvolacie námietky prokurátora vo vzťahu k výroku o treste, odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému správne zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti a jej spáchanie úprimne oľutoval, čomu nasvedčuje aj čiastočná úhrada daňového dlhu podľa schopností a možností obžalovaného). Súd prvého stupňa rovnako tak správne u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť.

Preskúmaním napadnutého výroku o treste a celého obsahu spisového materiálu však krajský súd zistil, že prvostupňový súd obžalovanému nesprávne nepriznal aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., t.j. že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti.

Táto poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní svojej trestnej činnosti. Vyžaduje si aktívnu účasť páchatel'a pri vyšetrovaní trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel' sám svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu.

V danej veci je nesporným, že obžalovaný už od začiatku trestného stíhania aktívne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti a nebolo nutné túto pracne, vykonávaním ďalších dôkazov, objasňovať. Obžalovanému U. W. bolo v tejto trestnej veci pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. vznesené obvinenie dňa 26.6.2017. Obžalovaný síce proti uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 5.7.2017 podal sťažnosť, túto však krátko na to dňa 20.7.2017 zobral späť. Pri následnom výsluchu v procesnom postavení obvineného dňa 4.9.2017 sa v celom rozsahu priznal k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti tak, ako sa to uvádza v uznesení o vznesení obvinenia. Obžalovaný súčasne výslovne uviedol, že to bol on, kto bol plne zodpovedný za vedenie účtovníctva spoločnosti JALVA, s.r.o., Oravské Veselé 164. Výslovne sa vyjadril, že nežiada opätovný výsluch svedkov, ktorí boli vypočutí pred vznesením obvinenia, kontradiktórnym spôsobom po vznesení obvinenia. Rovnako tak v konaní pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 7.3.2019 postupom podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vyhlásil, že je vinný. Obžalovaný na všetky následne položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) odpovedal kladne. Po prijatí vyhlásenia obžalovaného súdom, následne súd podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Priznanie tejto ďalšej poľahčujúcej okolnosti obžalovanému aj podľa § 36 písm. n) Tr. zák., popri poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., je pritom plne v súlade aj so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré je pod č. 44 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2017.

Preskúmaním výroku o treste napadnutého rozsudku a obsahu spisového materiálu krajský súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku správne konštatoval, že u obžalovaného je daný dôvod na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody vzhľadom k tomu, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vyhlásil, že je vinný zo spáchania žalovaného trestného činu, ktoré vyhlásenie následne súd prvého stupňa prijal. Aj keď súd prvého stupňa síce správne konštatoval takýto dôvod pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody u obžalovaného, následne prvostupňový súd obžalovanému trest odňatia slobody mimoriadne znížil pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody aplikujúc nesprávne zákonné ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák., hoci správne mal obžalovanému z tohto dôvodu mimoriadne znížený trest odňatia slobody ukladať podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 44 publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2017: „Analogia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“

Z odôvodnenia tohto stanoviska vyplýva, že dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému (obžalovanému) vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti). Je potom na mieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania skutku) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schvaľovaní dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Krajský súd si je vedomý, a to aj s prihliadnutím na vyššie uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, že v prípade vyhlásenia viny obžalovaný automaticky nemá nárok na ukladanie mimoriadne zníženého trestu odňatia slobody analogicky postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. V prípade obžalovaného U. W. sú však pri ukladaní trestu splnené všetky zákonné podmienky na takýto postup. Vyhlásením o vine obžalovaným U. W. a jeho následným prijatím súdom, nebolo potrebné vykonávať žiadne dokazovanie ohľadne viny obžalovaného (v prípade dokazovania viny na hlavnom pojednávaní by v danej veci inak bolo nutné na hlavnom pojednávaní vykonať pomerne rozsiahle dokazovanie). Obžalovaný sa k spáchaniu trestnej činnosti priznáva od začiatku trestného stíhania vedeného voči jeho osobe. Okrem priznania k spáchaniu trestnej činnosti obžalovaný pri prvom výsluchu ešte v prípravnom konaní vyhlásil, že nežiada opakovať výsluchy svedkov, ktorí boli vypočutí pred vznesením obvinenia. Obžalovaný sa k trestnej činnosti nielen priznal, ale jej spáchanie aj úprimne ľutuje, pričom takýto jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti nie je len formálne deklarovaný, ale obžalovaný už dlhšiu dobu, podľa svojich schopností a možností činí reálne kroky k celej úhrade spôsobeného daňového dlhu, pričom obžalovaný doposiaľ z daňového dlhu uhradil nemalú časť v sume 21.000,- Eur. Obžalovaný svojim doterajším prístupom k úhrade daňového dlhu preukázal, že je schopný podnikateľskou činnosťou zarobiť peniaze na úhradu celého daňového dlhu. Obžalovaný má vyživovaciu povinnosť voči štyrom deťom. Všetky tieto uvádzané skutočnosti sú natoľko významnými,

že u obžalovaného odôvodňujú ukladanie mimoriadne zníženého trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam, aj keď obžalovaný už v minulosti v roku 2017 bol právoplatne odsúdený pre spáchanie trestného činu (toto odsúdenie má obžalovaný zahladené, pričom sa jednalo o menej závažnú trestnú činnosť) a tiež vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ktorej viac ako jednu tretinu obžalovaný doposiaľ nahradil.

Vzhľadom na vyššie krajským súdom konštatované pochybenia okresného súdu pri ukladaní trestu obžalovanému, krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o treste zrušil. Následne za splnenia zákonných podmienok podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o uložení trestu obžalovanému, a to tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda na rozdiel od súdu prvého stupňa krajský súd obžalovanému priznal aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. a obžalovanému mimoriadne znížený trest odňatia slobody ukladal podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam. Krajský súd pritom totožne so súdom prvého stupňa obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon mu podmienene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním 4 (štyri) roky. Aj krajský súd považoval za zákonné a správne obžalovanému určiť dlhšiu skúšobnú dobu, a to vzhľadom na závažnosť spáchanej trestnej činnosti a skutočnosť, že obžalovaný sa už v minulosti v roku 2017 dopustil trestnej činnosti, ktoré odsúdenie už má zahladené. Takto uložený trest obžalovanému aj krajský súd považoval za zákonný a spravodlivý, zohľadňujúci prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, zodpovedajúci všetkým zákonným kritériám, na ktoré je súd povinný prihliadnuť pri ukladaní trestu, ako aj zásadám ukladania trestov. Takýto trest je pritom dostatočným pre dosiahnutie svojho účelu u obžalovaného. Vzhľadom na uvedené potom krajský súd ako nedôvodné vyhodnotil odvolanie prokurátora, ktorý žiadal obžalovanému ukladať trest bez aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu.

Ako súčasť probačného dohľadu krajský súd totožne s prvostupňovým súdom postupom podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe dlh Daňovému úradu Žilina vo výške 36.836,76 Eur. Jedná sa o časť daňového dlhu, ktorý obžalovaný doposiaľ daňovému úradu neuhradil (z celkovej spôsobenej škody vo výške 57.836,76 Eur obžalovaný daňovému úradu do dňa vyhlásenia tohto rozsudku odvolacím súdom daňovému úradu zaplatil časť daňového dlhu vo výške 21.000,- Eur). Krajský súd v tejto súvislosti poznamenáva, že práve uložením trestu obžalovanému na slobode, obžalovaný bude môcť podnikateľskou činnosťou zarobiť finančné prostriedky na úhradu celého daňového dlhu. Z doterajšej úhrady časti daňového dlhu vo výške 21.000,- Eur je pritom zrejmé, že obžalovaný je schopný podnikateľskou činnosťou zabezpečiť si finančné prostriedky na úhradu celého daňového dlhu.

V súvislosti s ukladaním trestu obžalovanému krajský súd poznamenáva, že na rozdiel od prvostupňového súdu obžalovanému podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. neukladal povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom okresného súdu v mieste pobytu podľa konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka, a to počas plynutia skúšobnej doby podmienene odsúdenia. Pokiaľ je totiž obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom (ako je tomu v danom prípade), takáto povinnosť pre obžalovaného vyplýva priamo zo zákona z ustanovenia § 51 ods. 5 Tr. zák. a nie je nutné túto duplicitne uvádzať vo výroku o treste rozsudku.

Záverom krajský súd považuje za potrebné poznamenať, že u obžalovaného pri ukladaní trestu nezistil splnenie zákonných podmienok pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., a to z dôvodu, že obžalovaný je otcom štyroch detí a tiež vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, ako aj skutočnosť, že sám obžalovaný sa stal obeťou podvodu, pri ktorom prišiel o nemalé finančné prostriedky.

Už z názvu ustanovenia § 39 Tr. zák. „Mimoriadne zníženie trestu“ vyplýva, že musí ísť o také pomery páchatel'a alebo okolnosti prípadu, ktoré sa vyznačujú svojou mimoriadnosťou, výnimočnosťou. V danom prípade nebolo zistené, že obžalovaný by bol jedinou osobou, ktorá zabezpečuje osobnú starostlivosť a výživu svojich detí, deti majú aj druhého rodiča (matku), ktorá je schopná zabezpečovať tak osobnú starostlivosť o deti, ako aj všetky ich ostatné potreby. Skutočnosť, že sám obžalovaný sa stal obeťou podvodu (o čom obžalovaný predložil právoplatný rozsudok súdu), obžalovaného neospravedlňuje, aby si za takejto situácie finančné prostriedky pre svoju potrebu a potrebu svojej rodiny zabezpečil spáchaním daňového trestného činu. Ani doba od spáchania skutku v tomto prípade

neodôvodňuje ukládanie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. (v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 46 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2017). Je síce pravdou, že sa jedná o trestnú činnosť z obdobia rokov 2011 a 2012. Spáchanie tejto daňovej trestnej činnosti obžalovaným však vyšlo najavo až neskôr v súvislosti s vykonanými daňovými kontrolami. Od momentu začatia trestného konania až po vyhlásenie napadnutého rozsudku prvostupňovým súdom tak orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd konali bez zbytočných prieťahov (zohľadniac pritom rozsah dokazovania, ktoré bolo potrebné v tejto veci vykonať).

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.